

Сонет 107 (переклад Тетяни Даніленко)

Вільям Шекспір

Ні острахи, ані душа провісна,
Ні Всесвіт сам, що лине в майбуття,
Не скажуть час, коли кохання пісня
Дійде свого природного кінця.

Вже смертний місяць пережив затмення,
Своїх пророцтв авгури відреклись,
Все огорнулось ясності знаменням,
І світ оливам шле благу вість.

Мое кохання навіть смерть здолає
З краплинами цілющого часу,
Хай з безсловесних смерть врожай збирає —
Я ж в цих рядках себе переживу.

І ти зі мною житимеш в віршах,
Коли й царів гробниці зйдуть в прах.

05.07.2024

Переклад Тетяни Даніленко

Ілюстрація — "Портрет Емілії Фльоге", Густав Клімт. 1902

